

ΚΡΥΟ... ΚΡΥΟ

Ἐσκόρπισε καὶ τὰ στερνὰ κίτρινασμένα φύλλα
τὴ νύχτα χιτὲς ἢ ἄπονη τῆς θύελλας ὀρμῆς
ὀλόπυκνη στὴ λίμνη μας ἀπλώθηκε μαυροῖα
κι' ἀπόμακροι τῆς θάλασσας ἀκούγονται λυγμοί.

Σὰ διαρκὲς παράπονο, ἀργό, μονομυριστό
ἢ χειμωνιάτικη βροχὴ ἀτέλειωτα σταλάζει,
τ' ἀντικρουτὸ παράθυρο εἶν' ἄρ' ἄρ' τώρα σφαλιστό
καὶ ἡ θλιμμένη ὄψις του μὲ τὴν ψυχὴ μου μοιάζει.

Μέσα στὸ κρύο, στὴ βροχὴ, διαβᾶτες προχωροῦνε
ἀμίλητοι, καρτερικοί, στὰ ροῦχα τυλιγμένοι
τὴν τωρινὴ ἐρήμωσι τῆς πόλης ἀψηφοῦνε
ἠλιολοσυμένη ἄνοιξι καθεὶς κρυφοπροσμένει.

Ὅμως τὸ κρύο πειὸ δριμῦν μὲς στὴν ψυχὴ μου νοιώθω
νὰ διώχνῃ κάθε ἄνοιξι, νὰ σβύνη κάθε πόθο.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Παλιές μου ἀγάπες, σκόρπιες, πῶς ξανάρχεστε
τὸ βραδινὸ σμιχτὲς στὴν κάμαρά μου
καὶ πλημμυρᾶτε φῶς μέσα στὰ μάτια μου
ξαναγεννώντας ὅλη τὴ χαρὰ μου.

Παλιές μου ἀγάπες κι' ὄνειρα ἀναπάντεχα
κνηνηγμένα χρόνια ἀπ' τὴν ἀνία,
φύγατε πιά μὲς ἀπ' τὸ στίχο μου
κι' ἀπ' τῆς κοινῆς ζωῆς τὴν τρικυμία.

Καὶ τὸ ταχύ, πὸν μόλις ταλαντεύεται
κάποιος καημὸς ἀνείπωτος ἐντὸς μου,
γυρνᾶω δετὸ τὸν πόθο μου στὰ σύννεφα
μὲ τὴν παλινωδία τοῦ ἔρωτός μου.